

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΣΜΑΤΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 449
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΔΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἑτησίᾳ Δραχ. 10.— ἑξέμην. Δραχ. 5.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » ἑτ. 15.— » ἑτ. 8.—



ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ. — ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΑ (ἐξ Ἀργυροκάστρου).

Πάσα η ευγνωμοσύνη δολοκλήρου του "Εθνους" αρμόζει ν' αποδοθή εις τους λαβόντας μέρος εις τον τιμωρον απελευθερωτικόν αγώνα και με αληθή λατρείαν πρέπει κάθε Έλληνα να περιβάλει τους αγωνισθέντας εις τον τελευταίον πόλεμον εις τους Τούρκους και στέφαντες τα ελληνικά όπλα με τόσας νίκας περιφανείς. Άλλ' ακόμη με μεγαλειότητα λατρείαν αξίζει να περιβάλωμεν τα θύματα του πολέμου, τους τραυματίας, τας οικογενείας των φονευθέντων και καταστάντων ανικάνων εκ του πολέμου. Είνε καθήκον μας επιβεβλημένον, ιερόν, απαραίτητον. Και το δηλώνει παράδειγμα της Βασιλείας μας Σοφίας, η οποία προσέφερε πενήντα χιλιάδας δραχμάς δια τον άγιον σκοπόν της περιελάμψεως των θυμάτων του πολέμου, άναμνη μνητάς, μνητάς αφρόνους και γενναίους.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ
"Ήρχισαν να γίνονται ενέργειαι δια την προτομοσίαν των έξοχών της Βουλιαγμένης, όπου, όπως και πέρυσι θα σταλούν μικροί μαθηταί και μαθήτριαι να αναπνεύσουν όλιγο και να ζήσουν εις έξοχην και θάλασσαν. Πληροφρούμεθα δε ότι έφτεος αι διακοπαί της Βουλιαγμένης διαρρυθμίζονται άλλως. Δηλαδή θα σταλούν εις αυτάς κατά προτίμησιν τα παιδιά των άπορων οικογενειών έπιστάτων. Ίδέα άξίαιανος.

Το ζήτημα της ανακηρύξεως ελευθέρων λιμένων και τα εξ αυτής όφελήματα, φράνεται ότι προσεβλήσαν την προσοχήν της Τουρκίας, η οποία εύρισκεται τώρα εις κακή οικονομολογικά γάλια.
Και έτσι οικονομικοί τινες κύκλοι της Κωνσταντινουπόλεως προσέβησαν εις πλείστα διαβήματα και εξακολούθηον ενεργούντες ύπέρ της μετατροπής της Τουρκικής πρωτεύουσας εις ελεύθερον λιμένα, ως μάς γράφει ο έκπ. κ. Α. Γ. Αδαμίδης.
Το σχέδιον τούτο συνδέεται και μετ' άλλων τινός σχεδίου περί ίδρύσεως διαμετακομικών αποθηκών εις τον λιμένα της Κωνσταντινουπόλεως.
Οι εισηγηταί των σχεδίων τούτων επικαλούνται υπέρ αυτών το περιορισμένον του έδάφους, όπερ άπομένει εν Θράκη. Η Κωνσταντινούπολις, μη έχουσα ούτω μεσόνειον έπαρκή, δεν δύναται να υπάρξη ως κέντρον έμπορικόν ειμή εν άνακηρυχθή ελεύθερος λιμήν. Η Κων. πολις, εύρίσκειται εις ηθόν και η Θεσσαλονίκη σήμερον.
Η Κωνσταντινούπολις ήτο άλλοτε το κέντρον της μεταξύ Δύσεως και Ανατολής έμπορικης κινήσεως. Τα έμπορικά περβάνια διήγοντο δι' αυτής όπου διατρέξαι την Δοίαν μέχρι Σινικής. Έπί των βυζαντινών άκόμη χρόνον μεγίστη ήτο η έμπορική της σημασία. Οι Γενουήσιοι, οι Βεητοί, οι Άρμάλινοί είχαν εν αυτή έμπορείον. Με την περιστολήν των όρλων του Όθωμανικού Κράτους και τας μεταβολάς αλίνας επήλθον εις τας έμπορικάς όδούς, έχασε και η Κων. πολις ως έμπορικόν κέντρον.
Εις ελεύθερος λιμήν εξασφαλίζει την ελευθερίαν κίνησιν των έμπορικόν ασκων όλων των εθνών και την ελευθερίαν εισαγωγών, άνευ τελωνειακού δασμού ή άπάντων μικρού τέλους. Η ζώνη η ελευθέρα θα είνε άριστη, μόνον δε εάν εξερχόνται αυτίς δια την επιτόπιον κατανάλωσιν, θα υποβάλλωνται τα έμπορεύματα εις δασμόν. Έάν είνε προσωριμένα να αποσταλύναι άλλαχοι, θα πληρώνωσι μικρόν μόνον διαμετακομικόν τέλος ή θα είνε όλος

Τάχα αληθινά τα θεάτρα μας έχουν σχίσαι με το χρηματιστήριον; Δεν το πιστοποιώμεν. Μάλιστα έφτεος ίσως τα περισσότερα εύρισκονται άκριβώς εις τους αντίπαδους του Χρηματιστηρίου. Άλλ' ο λόγιος κ. Χρ. Βαγλέντης τελευταία με ένα άρθρον του εύρισκει ότι το θεάτρον το εύρισκόμενον άπέναντι του Χρηματιστηρίου έχει κάποιαν σύγγεναν με το Χρηματιστήριον. Είς τι όμως σύγγενον; Είς το ότι και εις τα δύο... παίζουν. Η εις την πλημύραν του χρηματίου. Έάν αληθείς το δεύτερον, αξίζουν συγχαρητήρια και εις την Καν Κυβέλην και εις το Αθηναϊκόν κοινόν.
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
8-11 Ιουνίου 1913
Άντι του κ. Ρακτιβάν, επιστάθοντος εις Αθήνας, διωρίσθη γεν. διοικητής της Μακεδονίας ο κ. Στέφ. Δραγουμής άντ' αυτού δε γεν. διοικητής Κρήτης διορίσθη ο γεν. Εισαγγελεύς Κρήτης κ. Πλουμίδης.
Η Σεβική Κυβέρνησις Πάους παρητήθη.
Την Κυριακήν ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος άνεχώρησε πάλιν εις Θεσσαλονίκην, όπου έφθασε την 10 π. μ. της Δευτέρας.
Η Βουλγαρία εύρίσκειται εις διαπραγματεύσεις μετά της Ρουμανίας περί της ούδετερότητός της, εν περιπτώσει νέου Βαλκανικού πολέμου.
Η κατάστασις των σχέσεων των Βαλκανικών Κρατών παραμένει είσέτι έκρηξις.

Τας παραμονάς της Παμβαλκανικής συστάσεως, αι Εθνοπαίκαί εφημερίδες έτόνιζαν, — όπως προς έκφοβισμόν, — ότι θα ήτο ο φοβερότερος των πολέμων. Τώρα που οι πρώην Σύμμαχοι έτοιμάζονται ν' αλληλοφαγωθούν, οι εφημερίδες το επαναλαμβάνουν: θα είνε ο φοβερότερος των πολέμων, αληθής άγών έστωσέως! Δεν άμφιβάλλω τώρα, ότι και δια τον πόλεμον, ο όποιος θα σιματευκλήση την Βαλκανικήν μετά πέντε, ή μετά δέκα έτη, ή και πριν άκριβώς το ίδιο. Διότι, φράνεται, ότι ο φοβερότερος των πολέμων είνε πάντοτε ο τελευταίος. Άλλ' αδιάφορον. Ότι ο τωσας μας πόλεμος θα είνε άσυγκρίτως δυσχερέστερος και άγριότερος του προηγουμένου, δεν χρειάζεται να είνε κανείς στρατηγός ή επιστάτης δια να το μαντεύσθ. Και πόδες τον πόλεμον αυτόν φερόμεθα άκατασχετός. Πόλο πιθανόν, όταν θα διαβάσετε αυτάς τας γραμμάς, να έχη ήδη χρήση το πρώτον κατόν. Αι τελευταίαι ειδήσεις λέγουσι, ότι μόνον ένα θαύμα θα ήμπορούσε ν' άποτρέψη την σύρραξιν. Και το θαύμα αυτό θα ήτο η όμόφωνος και επιβλητική επέμβασις της Εθούσης. Καμία άλλη έλπις δεν υπάρχει. Και αν διαρρησθή και αυτή, η άμυδρότατη, το μέγα δράμα θ' άρχισθ.

Και όμως η συγχίνησίς μας, η άνησυχία μας, η άγωνία μας, είνε πολύ ολιγοτέρα ή κατά τον παρελθόντα Σεπτέμβριον. Ένν ή επί θύρας πόλεμος είνε τόσον φοβερότερος, τον φοβούμεθα ολιγότερον. Διαι, νομίζετε; Διότι είμεθα βέβαιοι περί της ύπεροχής των Συμμάχων άπέναντι των Βουλγάρων; Διότι περιφρονούμεν τους έχθρούς μας; Διότι έχομεν πλήρη πεποίθησιν εις τα ελληνικά όπλα, τα όποια έστεφον ήδη η νίκη; Διότι έλπίζομεν άκόμη, έστω και άμυδρώς, ότι αι διαφοραί θα λυθύν ειρηνικώς; ... Και δι' όλα αυτά, ναί. Άλλά το κυριώτερον είνε ότι... έσυνειθίσκαμεν πλέον τον πόλεμον. Ένα χρόνον σχεδόν δεν κάμνομεν τίποτε άλλο. Η άνώμαλος αυτή κατάσταση κοντεύει να γίνη δι' ήμās τους δυσχερείς θμολή. Έσυνειθίσκαμεν ν' αναπνεύομεν εις μίαν άτμόσφαιραν που μυρίζει διαρκώς πορρωτί. Έσυνειθίσκαμεν ν' άκούομεν διά συμπλοκάς, διά μάχης, διά νεκρούς, διά τραυματίας, δι' αλχημιάτους. Έσυνειθίσκαμεν και αυτήν άκόμη την άγωνίαν της έλλείψεως ειδήσεων, και αυτήν άκόμη την χαράν της νίκης, την μέσην του θριάμβου. Και το πάν εις τον κόσμον αυτόν η συνήθεια.
Κάθε πράγμα εμφορεί να το συνείσθω κανείς σιγά-σιγά, ώστε να μη του κάμνη πλέον

έντοπσιον. Λέγουσι ότι και αυτοί οι κολασμένοι, που βράζουν εις το καζάνι της πίσσεως, συνειθίζουν με τον καιρόν το μαρτύριον, παύουν να αισθάνονται πόνους και δεν στενάθουν παρ' από συνήθειαν. Ένας πόλεμος, επί τέλους, είνε κάτι ολιγότερον οδυνηρόν και εμφορεί κανείς να τον συνείσθω εύκολότερα. Φαντασθήτε μάλιστα όταν είνε και νικηφόρος! Όποσδήποτε, η συνήθεια αυτή που άπέκτησεν η άπόλεμος, η ειρηνική κοινωνία, — διότι δεν όμολογώμεν τώρα διά τους πολέμους, — είνε από τας καλλιτέρας. Έγχειάετο πολύ ναποκτηθή και από ήμās έδώ αυτή η ήρεμία, η ψυχική γαλήνη, από των μεγάλων και έκτάκτων γεγονότων. Διότι εις το έξής αυτά δεν θα μάς λείπουν. Η τύχη μάς έφρηνε πλέον εις ένα ήρασειον, το όποιον θαρήγησιν από νά σβεσθή. Τον χορόν που ήρχισαμεν ήμείς, θα τον χορεύουν και τα παιδιά μας, ίσως και τα έγγονα μας. Τα δε διαλείμματα της ήσυχίας θα είνε τόσον μικρά, ώστε ούτε καν θα λογαριάζωνται. Άλλά μήπως και αυτό δεν είνε μία εύτυχία; Είς την τρικυμίαν ξη κανείς την έντονωτέρα ζωήν.
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ
Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ ΠΛΗΡΗΣ ΘΑΡΡΟΥΣ ΚΑΙ ΟΡΜΗΣ

[Έξ επιστολής ενός Έθελοντού]
"Οι είνε άκμαίοντες το ήθικόν του σπαιτού μας, του φρονούντος την σιγήν αυτήν την τιμήν και το μεγαλείον της Παιδείας εις τα Μακεδονικά πεδία, μετά τόσον δεινός άγώνας και τόσον μακρός τάλας, οδούς πάσης η άμφιβάλλων. Είνε εν τούτοις καθ' έπαινον σιγήν σιγήν και εις την έθικήν ύπερηφάνειαν προσάγει τον θάνατον το ν' άκούομεν παύα τον και' ιδίαν άτόμον την διαβεβαίωσιν της αληθείας αυτής.
Ίδού μία επιστολή ενός Έθελοντού άγρονιστήντος την σιγήν αυτήν εις τας Έλληνικάς προφυλακάς εις εν χωρίον όλίγον άνωθεν της λίμνης του Αμιατόβου και εις άπόστασιν όλίγον χιλιόμετρον από του Βουλγαρικού στρατοπέδου, επιστολή παρόμοιας ύποστάσεως την εικόνα της όμης της άσβεστός και του θάρρους του άμειώτου, μετά των όποιων η Έλληνική ψυχή ήγωνισθή τον άγώνα τον ιερόν και είνε έτοιμή ν' αναλάβη νέον.
Έγράφη από έφειρον νεαρώτατον έθελοντήν, λεβέντην καμαρωτόν, προσωποποίησιν της άγνότητος φιλοπατρίας, καρδιάν αγαυωτήν και γενναίαν, τον κ. **Ιωάννην Γεωρ. Μαρκόπουλον**. Υιός οικογενείας εύγενούς, η οποία έδωκε εις την Έλληνικήν κοινωνίαν εύχρηστάτους καρπούς, έχει όλην την εύγένειαν την οικογενειακήν και όραυότητα ψυχής ζηλευτήν. Είς την φωνήν της Πατρίδος έσπινεν εκ Ρουσίας, όπου ήμπορείτο πλείστον των άδελφών του, κατετάθη εις το 3ον Τάγμα των Εξόχων της 10ης Μεραρχίας και με την εύχην των γονέων του άπήλθεν εις την Παιδίον. Επείκειμεν ήρωϊκώς και έραυματισθή εις τον πόδα παρ' το Μαζένιν εκ θαλάσσης εκ γολικής αβίδος. Ένοσηλεύθη επί μακρόν και έχασε αι πληγαι του επουλώθησαν, επανήλθεν εις τον λόγον του, εύρίσκειται δε την σιγήν αυτήν εν Μακεδονίαι εις την πρώτην του στρατοπέδου γραμμήν. Η κατωτέρω επιστολή του προς τους γονείς του, τους κ. κ. Γεώργιον και Οδρανίαν Μαρκόπουλον, επί μακρόν σείων έτών εν Παιδίον διαμενόντας, τελευταίος δ' εγκατασταθέντας εν Πόρει, πλείστον της έγγραφου ύμνησός του, της εύγενούς Κνρίας Καρίνας Αλεξ. Κακούρατον, του φαυματιστού, η επιστολή του, την όποιαν παραθέτω, άς μαρτυρήσθ περί της ψυχικής του ύπεροχής και ήθικου οδίνους των συστρατιωτών του:



Ιωάννης Γ. Μαρκόπουλος
έθελοντής εκ Ρουσίας, τραυματισθείς εν Μπεζαίω και ήδη εύρισκόμενος εις το Μακεδονικόν στρατόπεδον.

ΒΟΕΜΙΤΣΑ, 27 Μαΐου 1913
Σεβαστοί μου γονεΐς,
... Μη φοβήσθε καθόλου, μη καθόλου. Μόνον να ήσθε υπερήφανοι, ότι έχετε τραυματίαν υιόν πάλιν εις την γραμμήν την πρώτην του πυρός και ο όποιος εις πρώτην εύκαταστασία δόσση. Να το έχετε καύχημα και έγώ δεν θα σκοτωθώ άδίκως θα σκοτωθώ μέν, αλλά και θα σκοτώσω πολλοί περισσότερους από... έκείνους.
Αι δύο πληγαι, τας όποιας έλαβα εις το Μαζένιν, είνε δύο πορρωτά. Φαντασθήτε να λάβω άλλα δύο εις δεύτερον πόλεμον, δηλαδή εις αυτόν, τον όποιον είμεθα έτοιμοι και άνοήμονι ν' άρχίσωμεν με τους έχθρούς μας. Έ τότε, αν δώση ο Θεός και ζήσω, θα είμαι υπερήφανος, και σεις άκόμη περισσότερον διότι έκαμα το καθήκον μου προς την Πατρίδα μας, και δεν είμαι **Κουραμμένος**! Θα είμαι σωστός Έλληνα Άγωνιστής.
Διά τούτο θα σας παρακαλέσω, αγαπταί μου γονεΐς, να μη λυπείσθε. Απ' άνταίς, σεις ζήτω ως χάριν να μη φανείσθε εις τούς ξένους ότι λυπείσθε γιά μένα! Αλλά να λέτε: "Οτι κάμνη ο Θεός καλά καμωμένο. Ας σκοτωθώ γιά την Πατρίδα!"
Δεν θέλω να λέγώ ο κόσμος ότι σεις οίγονεΐς μου μ' έστείλατε έδώ με λίτσην και άγανάκτησιν! Αλλά να πιστεύη ότι μ' έστείλατε με προθυμίαν να πολεμήσω.
Λοιπόν άς εύχηθώμεν θάνατον εις τούς άτίμους έχθρούς μας! Το καλύτερο μου δικό μου άπέναντι τόσον συμπολεμιστών άδελφών μου είνε σάν ένα τέταρτο κουνούπιον, στο κέφατο όχι βουβαλιού, αλλά βουνού!
Όσορος λοιπόν και έλπίδα!...
Σας προσκυνώ
Ο υιός σας
ΓΙΑΝΝΗΣ
Το θάρρος σου, ήρωϊκός νέε, άς σοι χρησιμεύσθ ως όπτις και η εύχή των γονέων σου ως θώραξ άδιάτρητος εις τον νέον άγώνα, τον όποιον το Έθνος άντιπομνεί ν' αναλάβη, διά να εξέλθης άτροπος εξ αυτού, όστις δέ, όπως παρήμες σήμερον την ζωάν εικόνα της ήθικης άκμής του Έλληνικού Στρατού, να είσαι αίτιον του ζών σύμβολου της Νίκης και της Δόξης του.
Πόρος
ΔΗΜ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Από την όρκωμοσίαν των Κρητών νεοσυζζέκτων.



Αχίμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ
καθηγητής εν Ήρακλείω της Κρήτης

Ές Ήρακλείω της Κρήτης άλληπαλληλοί άνατακρούμε μάς άποστέλλονται εις άς περιγράφεται το έρχον και ένθουσιώδες θέαμα της όρκωμοσίας των νεοσυζζέκτων. Οι στρατιώται άρχισμαίνον τετράγωνον εις το μέσον του όποιου εύσταλής ύπερκαυματικός έκράτει την μεταξόφαντον σημαίν της Κρητικής χωροφυλακής τή 1908 επ' όνοματι του Έλληνος Βασιλέως εδωρήσεν εις το τάγμα ο Καπετάν Γ. Γερώννομος. Είς το μέσον του τετραγώνου, παρ' την σημαίν, κατέλασεν θέω ο διοικητής του τάγματος και γενναίος

Αγαπητοί στρατιώται,

Σήμερον διά του όρκου, τον όποιον ελάβετε, είσάρχεσθε επίσημος εις τας τάξεις του στρατού. Επισπώμεθα και πανηγυρικώς, ένόμιον του Θεού και των άείωματικών σας όρκωθέντες, ελάβετε την διαχρόνιον νά ήπρητάρησθε την αγαπήτην πατρίδα με όλας τας δυνάμεις σας, χύνοντες, εάν αι περιστάσεις άπαιτήσουν τοιτο, και αυτό το αίμα σας ύπέρ της τιμής και του μεγαλείου αυτής.
Στρατιώται,
Δεν έχετε ένόμιον σας αίμα, αλλά παύματα. Έχετε ένόμιον σας άνδρας, έχετε ένόμιον σας ανυπαδέλφους, οι όποιοι τιμώσι και εύγενήσονται έστέλεσαν το προς την Πατρίδα καθήκον, οι όποιοι μέγχι κεραίως έσπληνισαν τον όρκον του στρατιώτου, τον όποιον ως σεις σήμερον, κοινωτορόπως και αυτοί έλαβον από ήμων άποστοί. Έχετε ένόμιον σας στρατιώται, εις τα σώματα των όποιων διακρίνονται αι ούλαι των τραυμάτων και τα σημεία των κακουχιών, τα όποια έλαβον άγωνισμένοι ως γενναία της Κρήτης τέκνα.
Έπειτα έστρεψε τον λόγον προς τους παλαιοίς και γενναίους στρατιώταις, ές ών οι πλείστοι ήσαν τραυματαί και τέλος προέτρεψε τους όρκωθέντας να καταστάνουν άξιοι των παραδόσεων των πατέρων των.
Πρέπει ήδη να προσέβωμεν ότι ο κ. Βενέρης, ο γνωστότατος ευφράδης και εύρηματής λόγιος Άρχιμανδρίτης, από της άρχής της Ερσεως της Κρητικής Πολιτευσιακής μέγχι σήμερον δεν έπαυσε να διδάσκη τους άνδρας τα χωρειακά ή τα στρατιωτικά αυτών καθήκοντα. Είνε άξιος συγχαρητηρίων, αλλά και μνησέως.
Δεν ύπόκειν τίποτε ιερών δια την βλαβείαν, κακεντρέχειαν και τον φθόνον. Έπί πάντων θέτουσι την ιερόσυλον χείρά των. Διδερόμ
Όταν το παρόν είνε λιηρόν, όταν το μέλλον γίνηται δύσκολον, εύρίσκειται μόνον ως επί πολύ παραμυθία εις το παρελθόν. Ι. Αραγώ



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΖΟΡΜΠΑΣ
διπύατος

Από την Προβλήτην μάς άγγέλλεται ότι ο πρόεδρος του μοίρου άνθυπατάου του στρατού κ. Δημητρίου Ν. Ζορμπά εις διπύατον, έωρτάσθη και ένθουσιώστατα. Ο κ. Ζορμπάς είνε ήδη διευθυντής του παρ' την Προβλήτην κατασκευαζόμενου και πλειστάκις κατά τον πόλεμον διακριθέντος 13ου Α χειρουργείου. Επί τη ευκαιρία δε του προεδριακού του ελάτληρος ή έκεί διηγεσηνική μοίρα, διευθυνομένη παρ' του δικασκρίμένου επιτάτου κ. Γεωργίου Μοραίτου, αρχιατρείοντος παρ' τη διηγεσηνική μοίρα.
Ο νεοπροεδριακός διπύατος κ. Δ. Ζορμπάς είνε όπε πολλών ετών έκλεκτός συνεργάτης της Έλλάδος, επί τη ευκαιρία δε του δικαίου προεδριακού του δημοσιευμένου την εικόνα του.



ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΑΚΗ



Ο Παυλάκης, όπως τον εφώναζαν όλοι χαϊδευτικά δια το μείλιχον και το θηλυπρεπές του χαρακτήρος του, ήτο ένας νέος είκοσιπενταετής περίπου, δλοστρόγγυλλος, παχουλός δηλ. και κοντός, ο οποίος, μέσα εις τόσα άλλα πλεονεκτήματα που είχε, ήτο και φοβερά δειλός εις τας γυναίκας. Και εινε πλεονέκτημα αυτό εις την σημερινήν μας εποχήν, διότι αι γυναίκες, όχι μόνον κατορθώνουν να υπεισέρχονται εις όλες τας ανδρικής εργασίας, αλλά απέκτησαν πλέον τόνον θάρρος, ώστε αυτοί αι ίδιοι να άπάγουν τούς νέους, που τούς τρελλαινουν με τας έρωτοτροπίας.

Τόν Παυλάκην μέχρι της στιγμής αυτής καμμία άπολύτως γυναίκα δεν είχε κατορθώσει να τον σαγηνεύσῃ· μόλις καμμία τόν ήτένευσε—ήτο άλλως πολύ νόστιμος νέος—άμέσως έκοκκινίσε, όπως ή μάλλον σεμνή παρθένος.

Ένας κυκλός δεσποινίδων που πολλάκις διασκεδάσε μαζί ο Παυλάκης, πάντοτε οικονομικώς, και αι όποια προσεπάθησαν ποικιλοτρόπως να τον εξημερώσουν, τόν ειχον βαπτίσει με τόν όνομα: Άγριμ. Όταν ο Παυλάκης άντελαμβάνετο τά...καταχθόνια σχέδιά των, όπως τά άπεκάλει, έφευγε, προφασίζόμενος πάντοτε άδιαθεσίαν.

Από τινος όμως καιρού, ο Παυλάκης ήρχισε να φαίνεται ρεμβώδης, οι προϊστάμενοί του τόν συνελάμβανον άναγιγνώσκοντα ποιήματα ή ρωμαντικά μυθιστορήματα, και άπέφευγε πλέον και τούς φίλους του, προτιμών να περιπατή μόνος εις τά περὶς του κήπου του Ζαπτείου μέρη. Ένθ' δέ τας νύκτας ούδέποτε άλλοτε έξήρχετο, τώρα, ίδιος δέ από την εποχήν των Άποκρυσ, έξήρχετο τακτικά.

Δέν ύπρχε δια τόν Παυλάκην μεγαλειτέρα άπόλασις από την μάγον ευωδίαν του Βασιλικού Κήπου, ίδιος κατά τας νύκτας, και από την μελωδικήν, και ούρανίαν έκείνην φωνήν των ήρώδων. Πολλάκις αι μικραί προΐναι όραι τόν εφύσκον, καθημέρον εις ένα πάγκον όνειροπολούντα!

Αυτό ήτο ένα σημειόν της άλλαγής της ζωής του Παυλάκη. Το άλλο ήτο, ότι εις τόν γραφείον του εμπορικού καταστήματος που ειργάζετο, παρεκάλεσε να τόν τοποθετήσουν εις δωμάτιον πολύ πλησίον του τηλεφώνου, ένθ' όλοι οι άλλοι υπάλληλοι άπέφευγον τόν δωμάτιον έκείνο, δια τόν πολυθόρυβον, ως έκ των καθωνισμών του τηλεφώνου, και τών συχών συνομιλιών.

Μίαν ήμέραν ο Παυλάκης είχε μείνει πολύ μετά την μεσημβρίαν, προφασίζόμενος εργασίαν· άλλ' ο κλήρῳ του γραφείου διεβεβαίωσαν ότι ο Παυλάκης δέν έκαμνε άλλο, παρά να συνεννοήται εις τόν τηλεφώνον, με ποίον όμως δέν τού ήτο δυνατόν ν' άντιληφθῇ. Άλλ' ήκουσεν έν τούτοις μέρος της συνομιλίας του έκείνης.

— Δεσποινίς, έλεγεν ο Παυλάκης, δίχως άλλο θα έλθω με έχετε καταμαγεμένον. Καθημερινώς, όταν σās βλέπω έξερχομένην με τās άλλας τηλεφωνητριάς, αισθάνομαι άπερίγραπτον ψυχικόν κλονισμόν, όταν ή ματιά σας με άνεμίζει τόνον γλυκά. Ω! λύνω, σās βεβαίω λύνω!... Πώς; Πώς είπατε; "Αν είμαι βέβαιος ότι σās έγνώρισα; Εινε δυνατόν; Θά ήθελα να σās τόν άποδείξω, αλλά δέν θα έπεθύμουν να σās έκθέσω πρό των συναδέλφων σας... Λοιπόν, την Κυριακήν; "Ε; "Ω! πόσον θα είμαι εύτυχής!... Αί στιγμαί θα μου φαίνονται πλέον αιώνες..."

Πράγματι ο Παυλάκης ελχεν...έρωτευθῇ. "Η φρονητήρια με την γλυκείαν και ευχον φωνήν της, τού είχε σαγηνεύσῃ την καρδίαν. Και ίδου ο Παυλάκης μας έρωτευμένος με...

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΡ

Ο Κάιζερ της Γερμανίας, ο όποιος έορτάζει τούς γάμους της κόρης του, εινε αληθινόν ανύψμα χαρακτήρος. Όλοι αι άνευθείς παρουσιάζονται εις τόν πρόσκον του κραταιού Αυτοκράτορος.

Ο ιατρός Κώχ, γνωρίζων κατά βάθος τόν Αυτοκράτορα, έδημοσίευσε βιβλίον εις τόν όποιον αναλύει τον χαρακτήρα αυτού. Περιλήψιν δέ των συμπερασμάτων του ιατρού Κώχ,

τό άγνωστον! Αυτό βεβαίως δια τόν Παυλάκην, ήτο ευεργέτημα της νεωτέρας έπιστήμης, ήτις δια τού τηλεφώνου, έπέτυχε ώστε νέος τόσον δειλός, ν' άγαπήσῃ μίαν νέαν, χωρίς να εινε βέβαιος ποία εινε και πώς εινε! Έν πάση περιπτώσει, ο Παυλάκης τώρα, δέν έλογόριζε, παρά τότε να περάσουν αι ήμέραι της εβδομάδος και να ξεμερώσῃ ή Κυριακή.



Μόλις είδε τόν Παυλάκην, έσηκώθη να τόν πλησιάσῃ.

ριακή. Δέν έπαυε δέ να ύπενθυμίζῃ εις την άγνωστον φίλην του την ευτυχίαν που θα έζη κατά την πρώτην συνάντησίν του.

Αυτό δια τόν Παυλάκην, ήτο κυριολεκτικώς επανάστασις του χαρακτήρος του. "Όστις τόν έγνώριζε και τόν έβλεπε τότε, θα έσταυροκοπέιτο, πρό της συντελεσθείσης μεταβολής του! Κατά βάθος όμως έτρεμε δια τόν πρώτον αυτό βήμα.

Έπί τέλους, ή Κυριακή έξημέρωσεν ή φύσις τριγύρω έλαμπε, όπως έλαμπε και ή ψυχή του Παυλάκη, ο όποιος έννοήματα έστολήσῃ με ήτις πολυτιμότερον είχε από κοσμικήμ.

μās στέλλει ο άναγνώστης μας κ. Άνδρέας Γ. Περάκης.

Κατά τόν Κώχ—μās γράφει—ο φυσικός χαρακτήρ του Κάιζερ εινε υπολογιστικός, ψυχρός, μη έπιτρέπον την λήψιν άποφάσεων, παρά μόνον κατόπιν βαθέων σκέψεων. "Άλλ' εις τόν φυσικόν αυτόν χαρακτήρισμόν επιβάλλονται ιδέαι περί Θεού, πατριδος, στρατού, προγόνων, ένότητος του κράτους κλπ. Τόσον ισχυραί εινε αι ιδέαι αυτές, ώστε τόν άναγ-

τα και ένδυμασίς και έξήλθε δια τόν συναντήσῃ την... ευτυχίαν του! Εις τόν δρόμον, έβλεπε τόσον υπερήφανα, ώστε πολλοί διάνον έξελάμβανον ως διπλωματικόν υπάλληλον! Άν συνήντα κανένα γνωστόν του, άπέφευγε να μωρετήσῃ, δια να μη χυλάσῃ την χωρίσασίν του, ή τοσαυτάκιση τόν καινούργιον παθια του.

"Όταν έφθασεν εις ένα σημειόν, έπαύσατο, ύψωσε τούς οφθαλμούς, και έβεβαίωθη, ότι ήτο ο αριθμός της οδού που έζητοσε· ήτο μία οικία ευπαρανοήστος, μικρά μεν αλλά κομψή μονοκατοικία δι' όληνμελή οικογένειαν με κήπον μικρόν εμπροσθεν. Άφου ο Παυλάκης παρατήρησε προσεκτικά μήπως τόν βλέπε κανείς, έδοκίμασε να κτυπήσῃ τόν καδόν, αλλά δέν έτόλμα. Κάποιος άόριστος φάρος τόν συνεκράτει, έτρεμε σχεδόν και πός να μη τρέμῃ, άφου έννοιθεν ότι έντός ολίγων λεπτών, θα ήτο εις τās άγκυλάς έκείνης της μικρούλας, που την έβλεπε καθημέρον έξερχομένην με τās άλλας τηλεφωνητριάς, που με το ροδοκόκκινον των παρειών της και την γλυκείαν του χαμογέλου της, τόσον τόν είχε τρελλάσει! "Ητο και έκείνη νέα παχουλή και κοντολή, όπως αυτός, και θα έταίριαζαν—ήτο δι' αυτό βέβαιος—όχι μόνον εις τόν έξωτερικόν της αλλά και εις τās ψυχικάς των άρετάς.

Ένθ' έκείνος έσκέπτετο άκόμη τόσα όμορφα πράγματα, άκούει την φωνήν της, την άκούει τόσον πολύ πλέον έγνώριζεν έκ των συνομιλιών του τηλεφώνου.

— Άχ! επί τέλους ήλθατε; πόσον άνυπομονόσα! περάστε, περάστε! ή πόρτα εινε άνοικτή!

["Ο Παυλάκης άμέσως έστράφη μειδιών άλλ' έκείνη είχε κλείσει πλέον τόν παραθυροφύλλον. "Η πόρτα πραγματικώς ήνοιξε μελάν την άνοιχθεν ο Παυλάκης, και ίδου με! όλην ο φίλος μας μέσα εις ένα όμοιον σαλονάκι, παραγεμισμένον από λουλούδια και τριαντάφυλλα, ένθ' είχε μίαν γωνίαν, επί όρώσιον άνακλιντήρι έφαινετο τοιχελώς άναυσιμένη μία γυνίκα μεσηλίζει. Μόλις είδε τόν Παυλάκην, άμέσως έγεροβόσα, έτρεξε με λαχάραν να τόν άνακλίσῃ.

— Άγαπημένε μου, τού έλεγε, πόσον σ' έπεριμένα!

"Άλλ' ο Παυλάκης έμεινεν άναυδος! Τι να πρωτοδανυμώσῃ ο άμοιρος; την ήλικίαν της; ή την... προσοκίδα της, την επικρεμισμένη άνωθεν παχέων χειλέων κατερτύθον, δυνάμις τεχνικής επεμβάσεως, τά άνεκρηκτα έκείνη ματάκια της, τά μικροσκοπικά ως κομμάτια των παπουτσιών; ή τās ρυτίδας της, τās καλυμμένες τεχνήντως με στρώματα πούδρας; "Εμπρός λοιπόν, άγάπη μου, φίλη μου! τί έπαυθες; πώς έκοκκινίσεις έτσι; Μή ελασά, τόσον δειλός!

— Δέν είμαι δειλός, καθόλου, λέγει άποφασιστικά ο Παυλάκης. Έκαμα λάθος! Και φεύγει θυμωμένος.

Και πράγματι, ήτο ή πρώτη φορά που ο Παυλάκης δέν εφάνη δειλός. "Άλλην τηλεφωνητριά, ο δυστυχισμένος, έξελάμβανεν ως την συνομιλητριά του, όταν τās έβλεπεν δια τ' έξερχομένης του τηλεφωνικού γραφείου.

Ποτέ δέν ήδύνατο να ύποθεσῃ δι' μια τέτοια γεροντοκόρη, την όποιαν ούδέποτε έπ' οσεξε, θα έτόλμα να τόν ξετρολλάρῃ τόνον! "Αλήθεια! τόν πρώτον βήμα του Παυλάκη ήτο πολύ άτυχές.

ΑΝΤ. Α. ΠΑΝ.

κάζουν να προβαίνῃ εις δομητικώς και ένδοξα άποτόμους διακηρύξεις. Αι πλείστα των διακηρύξεων αὐτῶν άποδεικνύουν την μεγαλήν έμπιστοσύνην πρὸς τόν αὐτόν του και έμπιστήν εις τās ιδέας. Κάποτε ελεπν:

— Υπεσχέθην τού Θεού να είμαι κατά τόν παράδειγμα των προγόνων μου ήμερον διάκαι και πρὸς, και καλλιέργησῃ την εὐσέβειαν και τόν φόβον τού Θεού και να προστατεύῃ την ειρήνην.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ



ΘΕΟΦΑΝΩ



18 (Η Συνέχεια)

— Ηγρόνησα, τούς ειπεν, δλόκληρον την νύκτα διότι μου συνέβη κάτι άπρόδοπτον.

— Φαίνεται, καίσαρ, να πάσχεις.

— Πάσχω βέβαια, άλλ' όχι από νόσον σωματικήν. Άκούσατε φίλοι μου. Έν πρώτοις, σās ζητά συγγνώμην διότι επί ήμέρας τώρα δέν σās έκαμα λόγον δια την ύπόθεσιν αυτήν.

— Γνωρίζομεν, καίσαρ, Όμεις δια την Θεοφανώ, ειπεν ο Άργυρός.

— Τό γνωρίζετε;

— Δέν ήμπορεί να μείνῃ μυστικόν, ό,τι συνίσταται με την αλήτην. Ένιοτε μανθάνομεν και σās δέν συμβαίνουν, προσέθηκαν ο Βασίλειος.

— Γνωρίζετε λοιπόν ότι ή Θεοφανώ...

— Έγινεν έρωμένη τού καίσαρος, επανέλαβεν ο Μαρτινός. "Η Θεοφανώ εινε όμορφα, θα ήνε, φαντασμαι και ευφυής, άφου κατορθωσε να κάμῃ τόν Τοιμισκην τρελλόν από την άγάτην της και τόν έσυρε, μέχρι της άποφάσεως τού γάμου.

— Αὐτὸν ήδύλησα να σώσω από τόν βάρκαρον, ειπεν ο καίσαρ, και έπειτα έγώ.

— Κινδυνεύεις δηλαδή να πέσῃς... δέν έπεσας άκόμη.

— Φίλοι μου, αισθάνομαι ότι είμαι χαμένος, δέν φανταζεσθε τί κρύβει ή κόρη αυτή εις την ψυχήν της. Δέν ύπόχρει άριστέως άλλ' η γυναίκα θελτικωτέρα από την Θεοφανώ και αν ύπάχῃ, σās δοκίμομαι, ότι έγώ δέν ήμπορώ πλέον να ζήσω με άλλην γυναίκα, δέν ήμπορώ να ζήσω χωρίς την Θεοφανώ.

— Άλλ' ίδου, καίσαρ, την έγχει.

— Αυτό εινε τόν δυστύχημα τί δέν την έχω.

— Δέν εινε κλεισμένη ή Θεοφανώ εις τόν πύργον τού Βρίγχα;

— Δέν άρκει αυτό. Κλεισμένη εινε δια τόν αὐτόν της.

— Μήπως άγαπή τόν Τοιμισκην;

— Τό έροβήθη, κατ' άρχάς, αλλά πιστεύω ότι δέν εινε αληθές. Αυτή ισχυρίζεται ότι άγαπή με και με δύο λέξεις, μου έδωσε τόν ζήτημα: ή να την νυμφευθῷ ή να την έλευθέρωσω.

— Πολύ αὐθάδης φαίνεται, ειπεν ο Βασίλειος.

— Και πολύ ευφυής, προσέθηκαν ο Άργυρός.

— Ό,τι και αν ήνε, τόν ζήτημα δέν λύεται.

— Διά της βίας, καίσαρ.

— Εναντίας και αυτή.

— Πώς εινε δυνατόν;

— Μή ζητήτε λεπτομερείας. Σās έκάλεσα δια να μου είπατε τί πρέπει να κάμω. Κυρίως σās έκάλεσα δια να μάθω ποίαν έντύπωση θα έκαμην ένας τοιοῦτος γάμος...

— Γάμος!...; ειπαν και οι δύο μ'έκπληξιν.

— Δέν τόν έννοετε λοιπόν ότι πρόκειται περί αυτού; Σās τρομάζει ή λέξις; Ναί, γάμος.

— Πώς θ' άκουσθῇ εις τόν λαόν αυτή ή είδησις.

— Άλλ' αυτό, ειπεν ο Άργυρός, ύπερβαίνει και τούς μύθους. Φαίνεται άπίστευτον. Έντός ενός μηνός να γίνῃ μία κάπῃλος σύζυγος τού καίσαρος.

— Κυρίως όμως δέν μ' ένδιαφέρει ο λαός, όσον ο βασιλεύς. Έκει φοβόμαι ότι θα προσησάσῃ.

— Άλλά σκέπτεται λοιπόν ο καίσαρ, και φρονιτή τοιοῦτο πρόγμα εις τόν πατέρα του;

— Είπατέ μου, σείς, άλλην λύσιν, και θα την δεχθῷ.

— Ό έρως, καίσαρ, ειπεν ο Μαρτινός, εινε μία δοθένεια παροδική. Περιμένε ολίγον και ή θεαρεία θα έλθῃ μόνη της.

— Έάν άρχισετε θεωρίας περί έρωτος, σās είπατε αυτήν-επικρατήσῃ, άλλοιμονον, τότε εīs έκείνους, οι όποιοι φέρουν τώρα προσκόμματα εις τόν γάμον της.

— Ηγορσε να φοβήται την ένδοξημένην έκδίκασιν της, και άφου είδεν ότι ο μὲν καίσαρ έπιμένει, ο δέ Βασίλειος άρχίζει να ύποχωρῇ, έστρεψε και αυτός άποτόμως τόν πηδάλιον και ειπεν:

— Αὐτά τα τελευταία που ήκουσα, καίσαρ, έπρεπεν ίσως να τά άκούσω απ' άρχής, δια να σχηματίσω άσφαλιστέραν γνώμην. Ως βλέπω τώρα, δέν πρόκειται εἰς δια μίαν απλήν γυναίκα, ώραιαν μόνον την όποιαν έρωτευθῃς, πρόκειται δια μίαν δύναμιν ή όποια θα ήνε χρήσιμος εις τόν θρόνον.

— Να μου είπατε εάν έχετε καμμίαν άλλην λύσιν έκτός της ιδιῆς μου.

— Ν' άγαπήσῃ άλλην.

— Επερίμενον μίαν ευφρεστέραν συμβουλήν. "Ε, φίλοι μου, βλέπω ένα πράγμα. Τώρα που έγνώρισα την Θεοφανώ, άντιλαμβάνομαι πόσον ολίγον εινε τόν πνεύμα εις τούς άλλους ανθρώπους. Πρέπει να την γνωρίσετε δια να πεισθῇτε. Μου φαίνεται ότι έσυνείθισα την γευσίν μου εις ένα δομνόν οινόπνευμα, και τόν νερό δέν μου κάμνει πλέον αίσθησιν.

— Εινε ο έρως που σās παριστά τόν πράγμα με την υπερβολήν αυτήν.

— Ό έρως! "Ισως εινε αυτός, αλλά τί σημαίνει; Δοκιμάσατε, σās παρακαλώ, και σείς, αὐτόν τόν έρωτα και προσπαθήσατε έπειτα ν' άπαλλαγῇτε. "Η Θεοφανώ δέν έμπνέει μόνον με τόν κάλλος της, τόν όποιον εινε άρεκτόν δια να ζαλιώσῃ κάθε άνθρωπον, ή Θεοφανώ κατακτά με τόν πνεύμα της. Δέν εύρίσκω έγώ δύναμιν ή όποια να ήμπορῇ ν' άντισταθῇ εις την Θεοφανώ.

— "Ισως ή άγρυπνία, καίσαρ, σου έξεγείρει τά νεύρα και σου κάμνει να φαντασθῇς τά πράγματα τόσον τρομακτικά.

— Ό,τι και αν ήνε, έγώ έλαβα την άπόφασιν μου. Θά την νυμφευθῷ.

— Καίσαρ!

— Από σās δέν ζητά πλέον παρὰ την συνομιλήν σας δια να την έκτελέσω.

— Ποίαν συνδυάζετε;

— Να πεισθῷ ο Βασίλειος.

— Δέν ζητείτε μικρόν πράγμα, καίσαρ.

— Τόν γνωρίζω και δι' αυτό σās έρωτώ:

— Μπορείτε να μου χρησιμεύσετε;

— Δέν γνωρίζω, ειπεν ο Βασίλειος, εάν εις την περιστάσιν αυτήν ή συνδρομή μας θα ήνε έκδοούσης πρὸς τόν καίσαρα, ή καταστροφική.

— Ό,τι και αν ήν τ' είνε.

— Επεκράτησε μικρά σιγή, κατά την όποιαν οι δύο πατριώται έσκέπτοντο πώς θα ήτο δυνατόν να σώσουν τόν παιδίον έκείνο από τόν όλεθρον.

— Βλέπω ότι δέν ήμπορώ να στηριχθῷ εις σās, επανέλαβεν ο καίσαρ, και όμως σās έθεώρον άφωτισμένους φίλους μου.

— "Η άφωτισία αυτή, άπήγγισεν ο Άργυρός, μās επιβάλλει, καίσαρ, να σ' άπαλλάξωμεν από τούτον κινδύνον.

— Τότε με ώδεите εις την καταστροφήν.

— "Η καταστροφή θα ήνε ο γάμος αυτός.

— Τό πιστεύετε διότι δέν την γνωρίζετε.

— Άλλά μάθετε λοιπόν, ότι δέν ύπόχρει γυναίκα άλλη καταλληλότερα και δια τόν θρόνον άκόμη από αυτήν. Εινε μεγαλοφυής, άρχοντες.

— Ως σύζυγος θα ήνε μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Ο Βασίλειος έκίνησε την κεφαλήν.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— Θεοφανώ θα ήνη μία σφιχτούλας πολέμιος και σταθερά, και εις τās τριφυμίας που προσβάλλουν ένιοτε τόν θρόνον, αυτή θα δύναται ν' άντιπαρταχθῇ, ως ο ιδεώδης κυβερνήτης.

— "Α, καλέ μου Μαρτινέ, ένόησες επί τέλους, ειπεν ο καίσαρ.

— Με δικαιώνεις βέβαια, άφου δέν την γνωρίζω.

— Πταίω έγώ, ο όποιος δέν σου άνέπτυξα πρωτύτερα όσον έπρεπε τόν ζήτημα. Λοιπόν τώρα θα εύρεθῇ ή λύσις.

— Και αν δέν ύπόχρει πρέπει να την έρωμεν.

— Δέν πρόκειται παρὰ να είδοποιηθῇ ο βασιλεύς και να δώσῃ την συγκατάθεσιν του.

— Επ'ιτρέψῃ μου, καίσαρ, ειπεν ο Μαρτινός, να προτείνω άκριβώς τόν άντίθετον.

— Δαλαδῇ.



Ἑλληνικὸς Γυμναστικὸς Σὺλλογος Μοναστηρίου.



Ἡ ἱστορικὴ μεγάλη γέφυρα τοῦ Ἀλιάκμονος πλησίον τῶν Σερβίων ἀπὸ τὴν ὁποίαν διῆλθεν ὁ Ἑλληνικὸς στρατός. (Ἀπ. ὁ κ. Ἀγ. Κομετζόπουλος).



Ὁ τάφος τοῦ ταγματάρχου Ἀγ. Παπαδήμα εἰς τὸ χωρίον Ράχοβον πλησίον τῶν Σερβίων.

(Ἀπ. ὁ κ. Ἀγ. Κομετζόπουλος)

Παῖδες τοῦ λαοῦ εἰς διαφόρους πόλεις



Πατρ. Δ. Σακελλαρίου



Παν. Ζαγκλίδης, ἐξ Ἀθηνῶν



Ἀντ. Στελιόπουλος, ἐξ Ἀθηνῶν



Ἀθ. Κούβελος, ταγματάρχης τοῦ Ἀβερῶν ἐν Πύλῳ



Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Διαδόχου εἰς Ἀργυροκάστρον



Φρουροὶ τοῦ Τελωνείου



Ἡ γέφυρα τῶν Γιαννιτσῶν

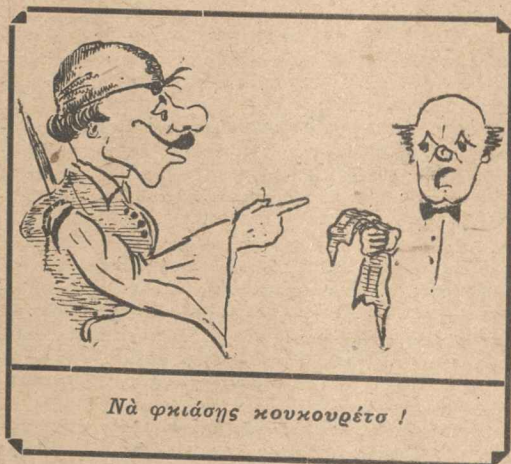
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησης Ιρανματίου εις τὴν εὐφωνικὴν γλῶσσαν

37 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

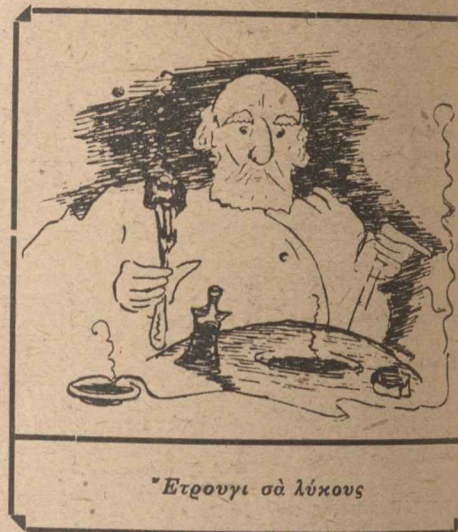
— Τὴν ἡμέραν ἐκείνην χαίρει.
— Σὺ φλόγ' ἰσχυρὰς.
— Νὰ εἴσῃς καὶ ἰσχυρὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Σαὰν ἡμέραν, ἰουνία σου ἡ μνήμη καὶ ἀξιωμακρίτους.
— Ἰσχυρὰς ποιοῦντες τὸ ἀπέναντί σου.
Κι ἐξουλοῦσαι οὐρὲς πιδὶ ἐπὶ τὰ γέγονα τοῦ πατρός καὶ κοῦλας ξαναμένοντες στὴ Μαργούλα μ'. Ἀσχυρὰς οὐ μαύρους ἔξω οὐδὲν. Τριταρτέους μὴ τσάκουσι. Σκούζου σὰ ζούδουν.
— Χαίρει Μαργούλα μ'.
— Μίγρου μ'.
— Λαοῦρετα μ'.
— Λιβέντη μ'.
— Ψηλὸν καρδιάς μ'.
— Σιφτέρι μ'.
— Νὰ οἱ φλόγῃς.
— Νὰ οἱ ἀσπαστοῦ.
— Νὰ οἱ ἀσπαστοῦ.
— Γαλάτεια μου, Ἀσχηρ μ' σὰ τοῦ τυρὶ.
— Ὑψὲς λιγὲς μου πλάταν.
— Νὰ σοῦ δώσω τὸν ἀσπασμόν.
— Ἰέλα φρούς μ'.
— Μάστο' πιδὶ ποῦ λῆς.
— Μούστο', πιδὶ ποῦ λῆς, κοῦλῃσσι καὶ δὲ ἐξουλοῦσσι. Τὴν ρούφησα τὴν Μαργούλα μ' μέχρι ραγίδους αἵματος. Τὴν τουλούμουσα φίλα. Τὸν ἀναβα καὶ τοῦ φλόγουσα τοῦ κουρίτου. Διφραμένους ἡμα οὐ ἐξομῶς τὴν νάκανα. Δρουαίρ, δρουαίρ τοῦ ὡρα τοῦ μαγουλάκι τ' καὶ κόνηται νὰ τοῦ φάω. Κι ἄφρα καθὶ τόσων ἀναστεινόμενοι καὶ ἄφρα ἀναφουρήσεις.
— Ζίγαρι μ'.
— Μελι μ'.
— Κάντιον μ'.
— Ἀσφύγαλον μ'.
— Οὐδὲ οὐ ἐξομῶς θὰ σβύσω σὰ τοῦ κιρὶ.
— Λίγουςα Μήτρου μ' λῆγουσα.
— Σίβντα μου καὶ μισάκι μου.
— Παγώνι μ'.
— Τρυγόνι μ'.
Κι ἔτο' οὐρὲς πιδὶ θὰ πῆγινι τοῦ πρῶμα ὡς τοῦ μισοῦ μ' ἂν δὲν ἔπινε οὐ παπῆς.
— Σουώνει ἄλλου λῆει.
Κι μὰς κόβει πιδὶ μαύρου πιδὶ μέσ' τὴ πῆτα. Μὰς κατασβῆ ἱρνιδίους οὐλ' τὴ φλόγα τὴν ἱρυνική. Κι γυρίζου καὶ γλιέπου τὸν Χατζαρουκουμένον τὸν μαύρου νὰ ἐξουσταλιάς. Εἶδι φίλι καὶ συγκοῦνθῃ οὐ ἐξομῶς οὐ ἀσπαστοῦ. Κι τρέχου καὶ τὸν ἀσπαστοῦ καὶ πᾶνουμεν μπροστά καὶ σούφουμι τὰ μούλια. Κι οὐλοῦ κοῦβέντα καὶ οὐλοῦ λαζριντὶ τῶν καὶ καθ' οὐδόν. Τὴν λῆμι καὶ τὴν δὲ λῆμι. Τόσους μῆνους εἶχα καὶ εἰδουθῶμι Βουτήχκα ἰγὺ στὸν χάρον καὶ στὰ βόλια καὶ λατάρσα. Λατάρσα μὴ χάσου τοῦ μισοῦ μ' μὴ χάσου τὴν πιρτιτέρα μ'. Κι νὰ τῶρα σὰ συναπαντηθήκαμε—δουόξα οὐ θιός δόξα οὐ κύριους—πῶς νὰ μὴ τὰ ποῦμι καὶ νὰ μὴν τὰ ἐξουνοῖσιν.
Κι ρουτῶν γὰρ τοῦ κουρίτι καὶ ρουτῶν γὰρ τοῦ κουρίτιου.
— Οὐρὲς Μαργούλα οὐρὲς.
— Οὐρίστι.
— Οὐρὲς τὴν καὶ ἡ Σιφουγιαννῆνα;
— Καλὰ ἰσχυρὰς.
— Οὐ Μπαμπῶς;
— Ἰπίσις.
— Ἀμ' τὸν Καπαπαναϊώτινα τοῦ κουρίτου;
— Ὑψὲς πουθεὶ καὶ δι' ὑμᾶς.
— Οὐλά καλὰ.
— Πέρα καὶ πέρα.
— Ζουά καὶ ἀδρουνοί;
— Χάι.
— Κι τὰ κουτιρά.
— Ἰπίσις.
— Χαίρει ποῦλῃ, παρουμεῖους τὸ ἀπέναντί σου.
Κι ἔτο' κοῦβέντα στὴ κοῦβέντα ἀναδυμήθα οὐ μαύρους καὶ δάκρυα, ἀναδυμήθα τὸν ἐξομῶς τὸν Πλιακούρα. Μ' κόπτι ἡ καρδούλα μ' κόπτι. Ἀναστατώθηκαν τὰ σουβά μ' ἀναστατώθηκαν. Πῶς νὰ τοῦ ποῦ λῆου τὸ Μαργούλας καὶ πῶς νὰ τοῦ μολούσῃ. Κι πέρνου τ' ἀνάσα μ' καὶ τὴν ρουτουλοῦσσι καὶ τὸ λῆου:
— Δὲ μ' λῆς Μαργούλα...
— Σ' λῆου.
— Καλὰ εἶνι ἡ Πλιακούρα;
— Καλὰ μαθὲς τὴν καὶ οὐ Πλιακούρας;
— Ἀὖ' ἀναστά μ' αὖ'.
— Εἶνι ἀδρουνοί.

— Μαουὶ μ' τὴν ἰεπάθα οὐ ἐξομῶς. Πῶς ν' ἀνοῖξου τοῦ στόμα μ' καὶ πῶς νὰ σοῦ τοῦ ἀφῆγῃ. Κόμπους μολοῖ καὶ πνίγουμε. Χτυπάει καὶ ξαναχτυπάει τὸν κοῦταλάκι τὸν κοῦταλάκι μ'. Θὰ σκάσω καὶ θὰ βρουντουλοῦσσι. Σὰ βαρλιόττου θὰ κάνω.
— Ἀρροσταῖς εἶνι Μήτρου;
— Οὐδὲ.
— Λαβουμένους;
— Σκουτῶμι Μαργούλα μ' σκουτῶμι. Μὴ μπαμπῶς μὴ δόλου τὸν φῶγα. Γκέλερ καὶ τὸν ἐξομῶς. Δουλουφουκῶς νηδαῖς τὸν φῶγα. Σὰ πᾶνους καὶ σὰν ἐλατοῦ ξουριζῶμι καὶ ἔπει. Τὸν ἐκλαγ' μολοῦντα τὸν μαύρου. Ἀφόντις τὸν ἰεπάσα, ἰεπάσα τοῦ φουδῆ μ'.
— Σκουτῶμι.
— Χάι.
— Τὸν μαύρου.
— Τὸν ἐξομῶς.
Κι μὰς κόβει καὶ τὴν τέσσερις τὰ δάκρυα καὶ κλάμα καὶ δόλου τὸν φῶγα. Κι νὰ οἱ λίγου φτάκαμε μέσα στὰ Γιάννια καὶ διαβαίναμι ἱερνιδίους τοῦ δρόμου. Κι κατὰ οὐ κόμους καὶ χάσει καὶ θαγμάς. Σέτι καὶ λυγέτι ἡ Μαργούλα καὶ οὐλοῦ καμαρώνει. Καμαρώνει μαθὲς σὰ νύφ' ἀπὸ διντέρα. Κι οὐλοῖ ποῦ γλιέπου τέτοιον οὐμολοῦσσι μένου μ' ἀνοῖχτο τοῦ στόμα. Κι βλουγᾶει οὐ παπῆς ἀφῆθῃ καὶ θιουπριτῶς. Κι πᾶει μπρός οὐ Χατζαρουκουμένους καὶ πᾶει ἰγὺ διπλά ἀπ' τοῦ ζουνταν τὸ Μαργούλας καὶ οὐλοῦ τ' ἰγὺ πᾶει ὑπὲρ φῶγῃ καὶ οὐλοῦ κοῦρδόνουμε ποῦ μ' ἀξίωσι μαθὲς οὐ θιός ἰγὺ τέτοιον μέλουσαν σὺζουνο.
Κι οἱ λίγου ἰσχυρὰς ἰφτάσιν στὸν ξινουδου-
χείου.
Φουνάζου ἰγὺ παρυνθῆς τοῦ γκαρσόν καὶ δια-
τάξου τοῦ πλίου τοῦ γάλα.
— Ἀκού οὐρὲς λῆου.
— Οὐρίστι.
— Σουγλιετὸν κρές νὰ φκιάσῃς.
— Ἰσχυρὰς.
— Κουκουρέτο' νὰ φκιάσῃς.



— Ἀμέσους.
— Χαλβὰ καὶ φκιάσῃς.
— Βιβαίους.
— Κι νὰ φκιάσῃς ἀκόμα καὶ μπριζουλάκιας.
— Ἀκούσις;
— Χάι.
— Σπεύσουν γρήγορος γιατί θὰ ρουκανί-
σουμι τὰ σάνδια ἀπ' τὴ πῆτα. Κι φέρεται
τώρα προυχείους τέσσερα οὐζουμάστα τὰ
ὡρα καὶ νῦν νὰ κατακάτῃ οὐ ἰδουκῶς. Ἰν-
νουεῖς; Ἰννουεῖς λῆου γάρ;
— Βιβαίους.
Κι καθοῦνται ἔτο' καὶ τραβᾶμι τὰ οὐζα καὶ
καὶ χαζουλοῦσσι. Κι λῆμι γὰρ τοῦ κουρίτι,
καὶ λῆμι γὰρ τοῦ πλίου. Κι οὐλοῦ ρουτάει
καὶ ξαναρουτάει οὐ παπῆς γὰρ τὸ μάχις. Κι
τὸν φουσκῶνι ἰγὺ ἰενα σουρὸ ἀντραγᾶτις.
Κι μ' λῆμι στὸν τέλους δὲ στὴ Μα-
κουρία οἱ Γούργαροι ἀρχίαν νὰ κάνουν ζιν-
ξικῆς καὶ μπράζουσι.
— Οἱ δὲ λῆου.
— Ἀλῶνα.
— Μπα.
— Βιβαίους.
— Οὐρὸν τὸν ἐξομῶς.
— Ποίγιου;

— Οἱ δὲ τὸ ἀντιρροῦσσι οὐλοῦ. Κι
νο' καὶ κατέβου σὰ καὶ λῆου ἰγὺ λῆου
θὰ σοῦθῃ. Θὰ τσοῦ σφαιρίσῃ οὐλοῦ.
Κι ἔτο' ἀπὸν στὴ κοῦβέντα ἔπτασι καὶ τοῦ
φαί. Ἀχιστὸ ἀχιστὸ μάτι μ' καὶ μολοῦ-
του. Κι ἔχοντας τρουμῆ δριε πέφτουμι καὶ
τὰ μούτρα καὶ ἀνασταῖμι γινάους καὶ ἡσυχῆς.
— Πιδίμῃ, φουνάζου.
— Οὐρίστι.
— Τὸν κακὸ σ' τὸν κιρὸ.
— Γατί;
— Κι τοῦ μέγα σ' ἔλιους.
— Γατί;
— Οὐρὲς ζουτὸβουλοῦ θὰ σ' ἀφαινοῦσσι
οὐρὲς.
— Γατί καπτανίου, γατί;
— Οὐρὲς χοῦρις πιρτιέρα τῶν καὶ κουρίτι;
Θὰ λῆωσ' τοῦ καμαρῆ καὶ οὐρὲς. Θὰ χαλάσω
λουμπουδὲ τὰ μπλιούδια.
— Ἰεφτάσι. Στάσω.
— Νὰ σοῦ σταθῇ φουρνοῦκαλοῦ τοῦ λῆου.
Σπεύσουν νὰ μὴ σπᾶσω οὐλά δὲ μέσα πα-
ραφροῦμους ἰερνιδίους.
Κι ἀφῆθῃς τὸν πιρτιέρα ἰερακοῦσθῃ
τοῦ φαί γουρῶς καὶ γαργαλιστικῶς. Τῶρα οὐ
παπῆς οὐρὲς μάτι μ' γὰρ δέκα. Πῶς τὰ μα-
σουλάει καὶ τὰ κοῦνιδιά τοῦ σπᾶρο μ'
κάνου. Λύκους ἔγινι! Καταποῦσσι! Κι μὰς
ἐρχοῖ οἱ λίγου καὶ ἀσπρου κρᾶσι κηρυμα-
νίου πρῶτος. Ἀσχοῖσι καὶ πιρτιέρα



οὐ παπῆς οὐρὲς πιδὶ. Κοῦλά ἦταν κῆνι ἡ
καταβόθρα. Ἰγὺ τοῦ ποῦθῃ καὶ στὸν πᾶ-
του. Τὸν στράγγαλι. Σαλαματῶν δὲ ἀπὸν.
Σκιάχτικα καὶ γὰρ οὐ μαύρους μὴ στυπῶς καὶ
ἐχου βιρβιρέτῃς τ' λῆου:
— Παπῆσι θὰ οἱ βαρέσ' τοῦ κιρῶ.
— Ἀ μπά.
— Ἐπῆς ποῦλῃ.
— Γὰ τὴν κοῦρα.
Κι δόσ' ἰερακοῦσθῃς ποῦ λῆς κατὰ
λας κατῆλθῃ τὸν κρᾶσι. Κι νὰ ἀσφα κα-
θὸς ἰερώγαμι, γλιέπου καὶ εἰσουρᾶμι μέσα καὶ
καθίτι στὴ γυνία, ποῖος οὐρὲς πιδὶ λῆς; Ἰ-
κῆινους οὐ Κιφαλλοῦντις οὐ ἀφῆθῃς, ἰε-
κῆινους οὐ μπαμπῶς, ἰεκῆινους οὐ θιουπριτῶς
ποῦ βουτῆρα μέσα στὴ φασουλᾶ. Τὸν ἐρῆσα
ἐνα βλέμα κατῆλθῃ ἀμέσους καὶ ἰεκῆινους
τοῦ Χατζαρουκουμένου.
— Τ' εἶν' μ' λῆει σγὰ.
— Τὸν γλιέψῃ αὐτοῦν, λῆου τὸν κα-
λάφι;
— Τὸν γλιέπου.
— Κάτ' ἡμιπριντῶν ἡρῆ καὶ κάμ'.
— Βάι.
— Βιβαίους.
— Νὰ σκουθῇ καὶ τὸν πλημουνίσου;
— Ἀφῆθῃ καὶ δόμῃ μπροστά.
Αἰτῶνους μὴ κινεῖται ποῖος. Ἐπῆς
κρᾶσι καὶ ἔστριβι τοῦ ποῦθῃ. Κι καὶ κα-
φροῦς πᾶτα τὸν μᾶτ' στ' Μαργούλα. Φρά-
σα οὐρὲς πιδὶ μ'. Ἐτο' μαῦθῃ καὶ σκουθῇ
τὸν ἀρᾶξου καὶ νὰ τ' ἰεκῆινους τοῦ κατῆλθῃ-
κου.
(Ἀκούλουθαί)
Ἰγὺ Μήτρου
οὐ Καρλῆς
ἰερνιδίους

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ

Ο ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ Πέτερ Σούρσελ, τηλεγραφητής ἐν Βο-
στώνῃ, ἐλάτρευε τὴν σύζυγον τοῦ Βρένθα,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξολοῦται ἐν ταῦτ' ὀφθαλμοῦ,
διότι ἦτο ὀφθαλμὸς καὶ ἀρετὰ ζωη-
ρὰ. Εἶχον συζευχθῇ πρὸ ἐπὶ μηνῶν καὶ κατὰ
τὸ διάστημα αὐτὸ πολλάκις εἶχον γίνεαι σκηναί
ἐρητύπας μεταξὺ τῶν, τὰς ὁποίας προεκάλε-
 πάντοτε ὁ Σούρσελ. Λόγους σοβαροῦς διὰ
τὴν ὑποταγήν, δὲν εἶχε, καὶ ὅσον ἡ
Βρένθα, μολοντὶ ἐξηκολούθει νὰ εἶνε φιλαρε-
στος καὶ νὰ περιτριγυρίζεται ἀδελφῶς ἀπὸ
διαφόρους θαυμαστὰς τῆς, ἐφῆρτι πάντοτε
νὰ τοὺς κρατῇ εἰς μίαν ἀπόστασιν. Ὁ Πέτερ
ὅμως ἐπᾶσεν.

— Βρένθα, τῆς ἔλεγε, μολοντὶ γνωρίζω
πόσον μοῦ εἶσαι πιστὴ καὶ πόσον με ἀγαπᾷς,
με κάμνεις κάποτε νὰ δυσχεραστῶμαι μαζί σου.
Εἶσαι πολὺ τρελλή.

— Ἀνόητε, τοῦ ἐπανελάμβανεν ἐκείνη. Δὲν
ἐφῆρτι οἱ τίποτε ἄλλο δὲν ἀγαπᾷ σὲν κό-
ηλον σὺν καὶ σένα; Νὰ εἶσαι πάντα τοῦ ἡσυχος
καὶ νὰ γυρίζῃς διὰ τὴν ἀγαπημένην σου γυναι-
κόκα νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀρροισμένη.

Ὁ Πέτερ ἡσυχᾶσε τότε, ἀλλ' ὅχι διὰ πολὺν
χρόνον. Κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του διὰ τὴν Βρένθα
ἀρετὴν καὶ τὸν ἐγκαταλείπει, νὰ τροπῇ πρὸς
ἄλλον ἔρωτα. Ἐπειτα συνέβηκε νὰ ἐχθρὴ καὶ
αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, τὴν τηλεγραφικήν, ἡ ὁ-
ποία τὸν ἠνάγκαζε νὰ μένῃ πολλὰς ὥρας τῆς
νύκτος μακρὰν ἀπὸ τοῦ σπῆτι τοῦ. Καὶ πόσον
τὸν ἐφῆρτι αὐτὰ αἱ ὥραι, κατὰ τὰς ὁποίας
ἡ Βρένθα ἐμενε ἐλευθέρᾳ καὶ μοναχῇ! Καὶ
ποῖος φορὸς τὸ χεῖρ τοῦ δὲν ἐσταμάτισεν, ἐ-
πάνω εἰς τὴν μηχανὴν καθὼς εἰργάζετο, ἀπὸ
κάποιους μαύρους συλλογισμοὺς ποῦ ἔκαμε διὰ
τὴν σύζυγον του! «Τάχα εἶνε μόνῃ τὴν ὥρα

αὐτὴ ποῦ ἐγὼ ἐργάζομαι; Τάχα με θυμᾶται;
ἢ μήπως με λημονεῖ; ἢ μήπως ροφᾷ τὴν
ἡδονὴν τῆς ἀπάτης μέσα εἰς τὴν ἀγκαλίαν;
Καὶ ὁ δυστυχὴς Πέτερ ἐπονοῦσεν, ὑπέφερεν,
ἐβασανίζετο. Κάποτε ἐπερνε μικρὰν ἀδειαν καὶ
ἐγύριζε γρήγορα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ καὶ ἦνοιγε
σὺν τὴν θύραν καὶ ἔπειτα τὴν θύραν τοῦ δω-
ματίου τῆς. Ἀλλὰ τὴν εὗρισκε πάντοτε μόνῃν
τῆς κοιμωμένην ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τῆς.
Τότε ἀνέπνεε. «Ὑψὲς εἰς ἀνταπόδῃ ἦσαν ἐ-
φῆλται, ὀφθαλμοὶ φανταστικά. Καὶ ἐπανήρ-
χετο χαρούμενος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον. Ἡ σύ-
ζυγός τοῦ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ πιστὴ.

Μίαν ἡμέραν ἡ Βρένθα πληροφορεῖται ἀπὸ
τῆς ἐφῆρτι ἀρετῆς καὶ μολοντὶ τὸ ὅποιον
τῆς ἐφῆρτι ἀρετῆς καὶ μολοντὶ τὸ ὅποιον

— Ἐφῆρτι, κυρία, τῆς εἶπεν ἡ ὑπηρετρία, ὁ
κύριος σὰς ἀγαπᾷ τόσο ποῦ σὰς ἐρᾶται. Προ-
χθὲς ἔβαλε σὲν χεῖρ μου μερικὰ δολλάρια καὶ
μοῦ εἶπεν. «Θὰ σοῦ δώσω καὶ ἄλλα ἐάν καμῆς
ὅτι σοῦ πῶ καὶ ἐάν τὸ κρατήσῃς πιστῶς». Τὸ
ὑποσχέθη καὶ τότε μοῦ ἐπέλεξε: «Ἐάν
καμῆς νύκτα ἐλθῇ» κανὲν νὰ συναντήσῃ τὴν
κυρία σου, νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς σὲν τηλεγρα-
φεῖον. Ἀλλὰ ἐγὼ σὰς τὸ ἐκμυστρεύομαι πρῶτα
γιὰ τὸ βόλιον ἀπὸ τοῦ καὶ ἔπειτα γιὰ τὴν γυναι-
κὴν τὸν χαράχῃ σου.

Ἡ Βρένθα ἐξεκαρδιόθη στὰ γέλια. Ἀντὶ ἐ-
περίμενε νὰ τὴν ἐξηκολούθει τὸν οὐδὲν ἄλλο.

Μετά τρεῖς ἡμέρας—εἶχε νύκτωρ ἀρετῇ
καὶ ὁ Πέτερ ἦτο εἰς τὸ τηλεγραφεῖον—ἡ

Βρένθα δέχεται τὴν ἀπρόοπτον ἐπίσκεψιν μιᾶς
φίλης τῆς, τῆς Ἀννας Λόριους, ἡ ὁποία εἶχεν
ἐλθεῖν ἀπὸ δύο ἡμερῶν εἰς Σιάγκον. Πρὸς τὴν
Ἀνναν ἔτρεπον μεγάλῃ ἀγάπῃ καὶ ἡ κυρία
Σούρσελ καὶ ὁ σύζυγός τῆς. Συνετέλεσε πολὺ
εἰς τὴν ἐνωσὴν τῶν. Δι' αὐτὴν τὴν εἶδε με πολ-
λὴν εὐχαρίστησιν. Ἐξάκουσεν, συνεζήτησεν καὶ
ἡ Βρένθα τῆς διηγήθη τὸ μυστικὸν τῆς ὑπη-
ρεσίας. Κατόπιν τοῦτο ἀπεφάσισεν νὰ τοῦ
παῖξον μίαν φάρσαν. Ἐπὶ τὴν τηλεφωνήσῃ,
ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν δῆθεν, διὰ κάποιους ἀγνο-
στος ἐβρίσκειται ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ με τὴν
σύζυγον τοῦ. Ἡ Βρένθα ἐσπεύσεν ἀμέσως εἰς
τὸ τηλεγραφεῖον. Τὸν ἐκάλεσε ἡλέως τὸν τόνον
τῆς φωνῆς τῆς καὶ τοῦ εἶπε σγὰ:

— Κύριε Πέτερ, εἶμαι ἡ ὑπηρετρία σου. Ἐλ-
θετε σὲν σπῆτι. Ἐνοεῖται γιὰ τὴν.
Κατόπιν τοῦτο ἡ Βρένθα ἐπῆγε κοντὰ εἰς
τὴν φῶλν τῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ εἰς τὴν
θεοῖν αὐτὴν ἐπεριμένεν. Ὁ Πέτερ θὰ ἦρχετο
ἐντὸς ὀλίγου καὶ μόλις ἦνοιγε τὴν θύραν θὰ
εἶλεπε τὴν ἀγαπημένην τοῦς Ἀνναν. Θὰ τὰ
ἐχανε. Ἡ ἐκπλήξις τοῦ θὰ ἦτο μεγάλη.

Κάποτε ἦκουσαν κρότον εἰς τὸν διάδρομον.
Ἦρχετο. Ἡ Βρένθα ἐσπῆξε εἰς τὴν ἀγκλήν
τὴν φῶλν τῆς. Ἀλλ' ἡ θύρα ἠνοῖχθη καὶ ἀμέ-
σως ἕνας ἐπιβουλοῦς ἀντήχησεν. Αἱ γυναί-
κες δὲν ἐπρόφθασον νὰ φωνάξουν. Ὁ Πέτερ
ἐπυροβόλησε καὶ ἐσκότεισε τὴν σύζυγον τοῦ,
πιστεύον διὰ ἐβρίσκειται εἰς τὴν ἀγκλήν τοῦ
ἐραστοῦ τῆς. «Ὅταν ἀντελήφθῃ τὴν φάρσαν
ἡτο ἀγὰρ. Ἡ Βρένθα εἶχεν ἐκπεσθεῖ.

Σέρβια Μετάφρ. Α. Γ. ΚΟΕΜΤΖΟΝΟΒΑ

SONETTO

Τὸ λουλουδιὸν κόμω ποῖεχα γὰρ σένα πῆσαι
Τὸν μάρανι τὰ δάκρυα ποῦ ἔχουσα πικρὰ
Σὰν ἡ οὐρανὸς καρδιά σου με εἶχε πᾶσι χεῖρας
Καὶ τὰ φτωχὰ μου στήθεα ἀπὸ μὲναιαν νεκρὰ.

Μὰ καὶ ἂν ἐλθῇ παρηγορία τῆς νύχτης ἀπ' τὴ
πλάσι.
Ποῦ δῆλως οὐ τὰ κάλλη τῆς μοῦ φαίνονται
γυμνὰ
Κι ἂν εἰς τὸ δέντρο τῆς χαρὰς δὲν εἴπωρῃ νὰ
φθάσῃ
Τὸ περιττό τῆς καρδίας ποῖεχα φτερεὰ μικρὰ.

Ὅμως τῆς θέλησις ὁ ἀπὸς ἔχει φτερεὰ με-
γάλα
Καὶ δὲ νὰ φτάσῃ στῆς χαρὰς τὸ δέντρο τ'
ἀγῆλο
Τὸ δέντρο τὸ περήφανον ποῦ ὅμοια τὸν δὲν
εἶναι ἄλλα.

Καὶ φῆναι σὰς μετάνειαν τῆς λήθης τὸ βοτάνι
Θεὶ ἀναστήσῃ τὴν γὰρ καὶ καθεὶ τι καλὸ
Ποῦ ἡ φρενὴ ἀγάπῃ σου ἔκαμε νὰ πεθάνῃ.
I. Ρουμπέν

» Η ΟΡΦΑΝΗ... «

Καὶ περπατᾷ τέσσαρες θλιμμένοι
βαστάζοντας τὴν ἀμνηστικήν ὄφρα
ἀμνηστική, σὴν κάσα ἐπιλωμένη
χωρὶς πνοή, κατάχλωμη, νεκρή.

Δὲν ἀκλουθᾷ πίσω ἄλλοι ἔξω
γιατ' ἦσαν ὀρφανὴ χωρὶς χροῦσιν
γιατ' ἦσαν φτωχὴ, ἀποδωμένη
καὶ εἰς τὸν κόσμο ἄσημη, μοναχὴ!

Κάποιος μοναχὸς ἔρχεται θλιμμένος,
λέει καὶ εἶναι μέσα σὴν φρενὴν του...
Εἶνε τῆς ὀρφανῆς ὁ ἀγαπημένος
καὶ πάει γὰρ νὰ δάφῃ τὴν καλὴν του...
Ρεθμόν—Κρήτης

Γρη. Μ. Καλομερόπουλος

Τὰς ὑποσχέσεις κάμνοντες ἀναλόγως
τὸν ἐλπίδων καὶ ἐκτελούμεν ἀναλόγως
τῆς πραγματικότητος.

Ἡ συζήτησις εἶνε μονομαχία πνευ-
μάτων. Ὁ ἔχων τοὺς ἰσχυροτέρους νικᾷ.
Γκουριὰς

Ἀπὸ τὰς μάχας τοῦ Παργαίου



ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΩΤΙΛΗΣ

Συναρματάρχης

Διοικητὴς τῆς τῆς Μεραρχίας, ὅστις ἰδὼν τὴν
Μεραρχίαν τοῦ κινδυνεύσαν ἀπὸ τοῦ Βουλ-
γαρικοῦ χειμαρροῦ μετὰ τὴν ἡρωικὴν ὑποχώ-
ρησιν τοῦ 19ου Συντάγματος, ὥρμησε μετὰ
μόνον λόγους εἰς τὴν πρῶτην γραμμὴν τοῦ
πυρός, κατορθώσας οὕτω διὰ τῆς παραφθοῦς
ἀνδρείας καὶ τοῦ στρατηγικατοῦ σχεδίου τοῦ
νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀρτίαν ταχυντὴν τοῦ Βουλ-
γαρικοῦ δόγκου καὶ ἀναγκάσῃ αὐτὸν ὅπως ὑπο-
χωρήσῃ, προξενήσας οὕτω τὸν θαυμαστὸν παν-
των τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Μεραρχίας τοῦ.

ΑΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ταγματάρχης

Διοικητὴς τοῦ 21ου Συντάγματος τῆς αὐτῆς
Μεραρχίας, ὅστις διευθύνων τὸ ἀριστερὸν τῆς
παρατάξεως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Βουλγα-
ρικοῦ αἰφνιδιασμοῦ, κατορθώσας μετὰ τρεῖς μόνον
λόγους ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ νὰ συγκρατή-
σῃ μετὰ ἀρτίαν ἡρωισμόν ἐπὶ βλοκλήρον τὴν
ἡμέραν δεκαπλασίαν Βουλγαρικὴν δύναμιν,
προσπαθούσαν μετὰ λύσεως ὅπως διασπᾷ
ἀριστερὰ καὶ κυκλῶσιν τὴν Μεραρχίαν, ἐκτε-
λέσας δὲ τὴν νύκτα ἀπεγνωσμένην διὰ τῆς
λόγους ἐπὶ τὸν ἀνταρτίαν αὐτὴν νὰ καμφθῇ
καὶ ὑποχωρήσῃ.

ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ



ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΑΓΑΛΜΑΤΙΔΗΣ
ὁ ποιητὴς τοῦ αἰδήρου καὶ τῶν μυθῶν

ΤΣΙΝ-ΤΣΩΝ (ΙΩ. ΑΒΑΚΙΗΣ)
ἀντιπρόσωπος τῶν Σινικῶν
Αὐτοκρατορικῶν ἐν Ἀθήναις

Ὁ φύλαξ τοῦ Ζαπτείου, τὸ Ἰδανικὸν τῆς
παραιήσεως, δ/ΜΕΡΑΚΗΣ.



ΙΒΟΣ. Πνευματιστής, ὑπνολύτης, Κοι-
φιστής, βουδιστής, καθηγητὴς τῆς
Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Ἰταλικῆς, Γερ-
μανικῆς, Τουρκικῆς, κτλ. κτλ. κτλ.....
(ἐπ' ἀπείρον)

ΒΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
τεροκλήτης

Σοσιαλιστής (κοινὸς Ἀδελφόν) μετὰ
τὴν ἰσχυρὰν τοῦ (1) σκυλάκι τοῦ Ντεβίση.